

הארת השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת בהר תשפ"ב (בא"י)
גיליון 111

א לעבטיגער שבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

מלזים ועוזרים

פניני הפרשה

"בהר סיני" (כה"א)
רש"י בפירושו: "מה שמיטה נאמרו כללותיהן ודקדוקיהן מסיני אף כולן נאמרו כללותיהן ודקדוקיהן מסיני".
אפשר להוסיף על הדיוק של "הר סיני", שמקיש אליו את כל התורה, שזה גופא הגורם לקבלת התורה, דהא "הר סיני" מרמז על שפלות ועונה - שהשפיל את עצמו, כידוע ממאמרי רז"ל, בעת קבלת התורה.
וקניין תורה הוא במידת ה'ענוה', כדרשת חז"ל (תענית ז. א): "למה נמשלו דברי תורה למים דכתיב הוי צמא לכו למים לומר לך, מה מים מניינין מקום גבוה והולכין למקום נמוך, אף דברי תורה אין מתקיימין אלא במי שדעתו שפלה". וכן אמרם על הפסוק: "וומדבר מתנה", שאין התורה ניתנת אלא למי שמישים עצמו כמדבר" (מד"ר חוקת ט"ט).
ואפשר להסמיך ולהוסיף, ע"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (תורה י"ד) עה"פ: "שבו איש תחתיו" שקבלת התורה תלויה במידת הענוה - אפילו נמוך ממדרגתו, ולפי דברינו אפשר להקיש לנאמר במתן תורה בהר סיני: "ויתצבו בתחתית ההר" - ענין ענוה ושפלות, גם מתחתית ההר - תחת מדרגתם הם.

"בהר סיני" (כה"א)
דברי רש"י: מה ענין שמיטה אצל הר סיני? ועיי"ש.
ואפ"ל: דהא תכלית מעמד הר סיני הוא ה'אמונה', ע"ד הפסוק "כל מצותיך אמונה" (תהלים קי"ט). וכן מאמרם (מכות כד. א): בא חבקוק והעמידן על אחת, שנאמר ו"צדיק באמונתו יחיה" (חבקוק ב. ד). והא בשמיטה הוי גילוי האמונה בכל הבריאה, וכדכתיב בהמשך "ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ שבת לה". וזהו הר סיני, ענין האמונה, עם מצות שמיטה.

"ושבתה הארץ שבת לה" (כ"ב ב)
שבעה פעמים כתוב לשון: 'שבת' בפרשה זו של שמיטה: 'ושבתה הארץ שבת. ובשנה השביעית שבת שבתון. שבת לה'. שנת שבתון. והיתה שבת הארץ'.
אפ"ל, רמז לשבע שנים לשנת השמיטה.
כן אפ"ל: דהא בקיום מצות השמיטה, מכריזים שהארץ שיין לה, וכמ"ש: 'שבת לה' שדך לא תזרע'. וזה כנגד הפקעת הארץ משבעת העממין, וכמובא בדברי רש"י (בראשית א): "אמר רבי יצחק, אומות העולם לא יכולים לומר לסטים אתם שכבשתם ארצות שבעת גויים, ואומרים להם כל הארץ של הקב"ה. ובכאן ע"י שמיטה מתגלה שהארץ של ה' - היפך טענת שבעת העממין. וזהו רמז מספר שבעה - כנגד שבעה העממין. כן אפ"ל: ע"פ המובא (אדר"ל לו ט. ויק"ר כט ט. וזהו א לט) שבעה שמות לארץ: 'ארץ, אדמה, ארקה, חרבה, יבשה, תבל, חלד'. וכנגד זה שבעה לשונות: 'שבת' בארץ.

"ולחיה אשר בארצך תהיה כל תבואתה לאכול" (כ"ה נ)
כל השפע תלויה כפי החיות האלוקית שמכניס האדם בארציות שבו, וכדברי התנא דבי אליהו (א"י, ג' ב') "מעיד עלי שמים וארץ שאין פירות ותבואה באין לידי הרקבה אלא מתוך דרכיהן של בני אדם" - שאין בהם אלוקותו ית'.
וזהו: 'ולחיה' - כפי החיות י"ה שאתה מכניס: 'בארצך' - בארציות שלך, כן תהיה: 'כל תבואתה לאכול'. וכבר מובא בארבעה ענין מעלת הרוח חיים, והחיות שיש להכניס במצוות.

"וקדשתם את שנת החמישים שנה וקראתם דרוז בארץ לכל יושביה... ושבטת איש אל אחוזתו ואיש אל משפחתו תשובו" (כ"ה ט)
שנת החמישים מרמז על תשובה שער החמישים - 'בינה'. כמובא בזוהר (תי"ג רט"ז, ח"א ע"ט, ליקוטי מוהר"ן ע"ג ח"ב).

ובשביל זה נקרא בשם לוה ומלוה, לשון לוי והתחברות, כי על-ידי הלוואת חן, מתחברין זה לזה ומאירין זה לזה הגונון עלאין.
וע"כ נקרא אצל העולם "הלוואת חן", "חן דיקא, זה בחינת הארת הגוונים שהם עיקר הפאר והחן, כמו שפרש שם אדמו"ר ז"ל, על הפסוק, "חן בעיני ה'".

זכות הלוואה לדורות ולנצח
ועד כמה השלכותיה של הלוואה היא לנצח, נוכל ללמוד מסיפורו של החסיד ר' משה ירוסלבסקי ז"ל, בהלוואה על סך 10.000 לירות עבור בנין בית הכנסת הגדול דחסידי ברסלב במאה שערים (השול).
וכך סיפר בנו ר' נחמן (מימי הנחל ניסן תשפ"ב) בעת שחשב החסיד רבי אליהו חיים רוזין לנסוע לחו"ל, להתרים את אחי"י עבור הוצאות הבניה המרובות, פנה לר' משה ירוסלבסקי ואמר לו: "כאשר אבוא לחו"ל לבקש עבור הבנייה יחשבו שאני מדומיין... אני צריך להתחיל לחפור שיראו שאני רציני... ברשותו של ר' משה היה אז 10.000 לירות שהיו כל רכשו, אך הוא לא היסס פעמיים, ונתן לר' אליהו חיים רוזין את כל כספו בהלוואה, למרות שידע שברוך הטבע אין לו את היכולת להחזיר את ההלוואה...
כאשר התחילו לבנות, ור' אליהו חיים רצה לפרוע החוב, לא הסכים ר' משה, באמרם: "תתקדם עם העבודה, ובינתיים אחכה עם החוב". וכך דחה שוב ושוב עד פטירתו, מלבד אלף לירות שהחזיר בתחילה. ואף גם בנו ר' נחמן המשיך בדרכי אביו, וסירב לקבל את תשלום החוב, שהפך ברבות השנים לקירות בית המדרש הגדול של חסידי ברסלב.

לקבץ נדבות ולעסוק בגמילות חסדים וכיוצא בזה
אך לא רק להלות לאחרים, אלא גם זאת, ביקש רבינו מאנשיו, וכך הם דבריו בשיחות הר"ן (רנח):
הוכיח אותנו מאד לעשות מצוות הרבה. והנראה מכוונתו היה, שרצונו שנהיה עוסקים במצוות גם כן, דהיינו לקבץ נדבות ולעסוק בגמילות חסדים וכיוצא בזה. ואמר לנו בני המשך טוט איר גאר קיין מצוות ניט! (כלום אינכם עושים מצוות כלל!).

ומוטב שיהיה בעל חוב לעצמו מלהיות לאחרים
עוד זאת עלינו לדעת כשמדברים על הלוואות, שיש לנו להיזהר ולהישמר מלהרבות בלקיחת הלוואות. וכמובא בדבריו (שיחות הר"ן קכב):
לענין הנהגת הבית בפרנסה ומלבושים ושאר צרכי הבית, שעל פי רוב חסר לאדם הרבה. כגון: לזה חסר מלבוש פשוט, ויש שחסר להם מלבושים חשובים או דירה וכו'. צריכין להתמתן לישועת ה' ולבלי לדחוק את השעה (ערובין ג'): למלאות החסרון תיכף ומיד. רק צריכין להתמתן עד ירחם ה'...

וענין זה צריכים לידע מאד. וצריכים ללמד עצמו להרגיל את עצמו בזה מאד. כי לכל אדם חסר הרבה אפילו בעלי בתים ועשירים גדולים, מכל שכן מקבילת בעלי החשובים והגדולים. וצריך לזה להסתפק במעוט ולהנהיג ביתו כפי השעה והזמן. ואם נדמה לו שצריך מלבוש, או לאשתו ובניו אף על פי שמוכר לו: אל ידחק השעה ללוות ולהקין ולקוות בעל חוב, אך ימתין עד שיבוא עתו. וטוב לסבול דחק אפילו במזונות, וכל שכן במלבושים ודירות וכו', ולא להיות בעל חוב. ומוטב שיהיה בעל חוב לעצמו או לבני ביתו במלבושים, מלהיות בעל חוב להחנוני או לאחרים. כי בכל עניני פרנסה צריכים להתמתן עד שיבוא עתו כמו שכתוב: "עניי כל אלך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו".

השבוע קוראים בפרשייתנו את הפסוק "וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו". וכך הם הדברים בפרש"י: אל תניחהו שירד ויפול ויהא קשה להקימו, אלא חזקהו משעת מוטות היד. למה זה דומה למשוי שעל החמור, עודמה על החמור אחד תופס בו ומעמידו, ופגל לארץ חשה אין מעמידין אותו.
ב'ספר החינוך' (מצוה שנ - המצוה האחרונה בפרשייתנו בעניני ערכין) כותב שבכאן קאי על הלוואה, וכלשונו: כדכתיב גבי הלוואה (ויקרא כה לה): וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו גר ותושב וחי עמך", ונאמר שם כדכתיב בסופיה: אל תקח מאתו נשך ותרבת וגו'. וכך אנו מוצאים בספר "אהבת חסד" (למרן החפץ חיים): שהעזרה בכאן, זה בכל דבר שעוזר, מתנה או הלוואה, וכדומה. וכדבריו: "וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו גר ותושב וחי עמך", ונאמר שם (ל"ו): "וחי אחיך עמך", שנצטוונו במצות עשה זה; להחזיק ביד אחינו ש'מך וליתן לו מתנה, או הלוואה, או לעשות עמו שותפות, או להמציא לו מלאכה, כדי שיתחוק בוה, ולא יפול ויצטרך לבריות, והמונע עצמו מכל זה, עובר מצות עשה זו.

עיקר מצות הלוואה לעני שינצל מן העניות
בפנימיות מעלת החסד והלוואה לזולת, אנו מוצאים בליקוטי הלכות' (בית מלוא ג' ה) בכתבו:
ועל כן גדולה גמילות חסד יותר מן הצדקה, כי כשנותן לו צדקה אינו נותן לו רק מעט כדי מתנת ידו, אבל הלוואת חן, היא מלווה לו איהז סך מסוים, ועל ידי שמלווה לו לשעה, על ידי זה נעשה עכשיו המעות אצל הלווה כשלו... כי זה עיקר מצות הלוואה לעני לראות לעזור להעני באופן שינצל מן העניות לגמרי, כמו שכתוב: "וכי ימוך אחיך עמך והחזקת בו וכו'". וכמו שפירש רש"י שם, אל תניחהו ליפול וכו', כי עד שלא נפל אחד יכול להקימו... שזהו עיקר המצווה של צדקה וגמילות חסד, כדי לבטל העניות מישראל לגמרי על ידי צדקה ומשפט...

הלוואת חן
בפרשי המצווה ומעלת החסד והלוואה לזולת, הוא בליקוטי הלכות' (עבודת אלילים ג א) ע"פ תורה כ"ה בליקוטי מוהר"ן, וכך לך לשונו:
כי ישראל הם הם הגוונים, בחינת 'ישראל אשר בך אתפאר', שבהם מתגלה פאר הגוונים. וכל אחד מישראל יש בו גוון מיוחד כפי שרשו באבני החושן והאפוד, שהם עשירות דקדושה של ישראל, כי היו שווים הון רב ובהם היה כל הגוונים, וכשנכללן זה בזה ומאירין זה לזה - על-ידי צדקה וחסד שעושה אחד עם חברו מממונו, ששם עקר הגוונים, אז הגוונים נכללן זה בזה ומאירין זה לזה, ואז עיקר התגלות פאר הגוונים. ואז דייקא נתגלה גדולת הבורא ונכנעין הקליפות שהם כוח המדמה, ועולה מדרגת לדרגא, ומעלה גם חברו מדרגת לדרגא...
ובשביל זה הזכירה התורה להלוות לחברו; הלוואת חן וחסד כמו שנאמר, "אם כסף תלוה את עמי וכו'". והיא גדולה מן הצדקה, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה: גדולה גמילות חסדים יותר מן הצדקה. וכי על-ידי ההלוואה, מחזיק ביד חברו ביותר ביותר שיוכל להתפרנס על-ידי הלוואתו. ובהפרנסה של איש הישראלי מאירין הגוונים. נמצא, שעושה לו טובה וחסד גדול בגשמיות וברוחניות, ואחר כך יחזיר חברו וישלם לו ויחזיר בו הגוונים שבממונו, ויאירו זה לזה, שזה עיקר שלימת הארת הגוונים כשמתנהרין ומאירין זה לזה-זה לזה.

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במושג רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"וכי תאמרו מה נאכל... וציויתי את ברכתי לכם" (ויקרא כ"ה - כ כא)

בטחוננו של מוהר"ת בערבי פסחים

היה זה ביום שלפני ערבי פסחים, י"ג בניסן. נכנסה בתו של מוהר"ת מברסלב, מרת חנה צירל והתאוננה לפני אביה באומרה: אבי היקר, הפסח כבר מתקרב, ועדיין אין לנו כלום על צרכי החג. (זוגתו מוהר"ת: מרת דישל, כיבדה אותו מאוד, ולא רצתה להחליש דעתו מזה כלל. על כן שלחה את בתה לאביה).

ורבי נתן, בתשובתה לבתה: 'בתי, ה' יעזור', "טאקטעך גאט וועט העלפן". וכדבר ברכתו, אכן כן היה.

היה זה אחד מתלמידיו, שהיה גר בריחוק מקום, הרהר לעצמו: מי יודע שמה אין למוהר"ת עבור צרכי החג. וכך; במחשבות אלו התעורר בלבבו: אומר ועושה, הלך ושכר עגלה, ומלא אותה בכל טוב; בשר ודגים, תפוחי אדמה, ביצים ויין, ועוד מכל טוב צרכי החג, והביאם למוהר"ת ז"ל בערב חג הפסח.

ובעת שישב מוהר"ת יחד עם משפחתו בשולחן ליל הסדר, הפליג בהודאה על חסדי השם שלא עזבו. ובין דבריו פנה אל בתו ואמר לה: "בעת שאמרתי לך שהשם יעזור לא התכונתי לאדם זה" - "ווען איך האב גיזאגט גאט וועט העלפן האב איך נישט אים גיימינט".

כאומר: שלא היה לו שום בטחון בשום אדם זה או אחר שידאג לצרכו, אלא באמת התכונתי שה' יעזור כרצונו יתברך. שישתלשל דבר הישועה לבוא, איך שברצונו רוצה שישתלשל.

"וכי ימוך אחיך עמך ומטו ידו עמך והחזקת בו" (כ"ה ל"ו)

כסף לקניית מעיל פרווה!

אחדות מופלאה ומיוחדת שררה בין בני חבורתו של החסיד רבי סענדער מהעיר טרהוויץ. יחדיו עבדו את השם, וזאת לבד מעזרתם ותמיכתם האחד לזולת, על אף עניותם הגדולה - ששררה אז ברחבי אוקראינה.

היה זה פעם, עת שישבו יחדיו בשיחת חברים, השית לפניהם אחד מבני החבורה שמקום מגוריו היה בעיר 'טאלנע' - את צערו ודחקו הקשה. באמרו; היות והוא מתפרנס ממכירת 'דגים מלוחים' ב'ריד', ועקב כך הוא צריך לעמוד על רגליו משך כל היום במכירת הדגים בקור העז ובכפור, כי אין בידו מעות לקנות מעיל פרווה טובה שיחמם את גופו בקור הגדול.

כשמוע רבי סענדער את מצוקתו הקשה, החל מיד לדבר ולהלהיב את בני החבורה בחשיבות מצוות 'והחזקת בו' - מצוות הצדקה, בעזרתם לאחד מבני החבורה.

כשהחלו 'ברקידה' בסיום החבורה כמנהג החסידים, הוציא כל אחד מכיסו תרומה הגונה למצוה חשובה זו, ואט אט הצטבר סכום הגון שהספיק לקניית מעיל הפרווה.

בסיום הריקוד הארוך - פנה רבי סענדער לבני החבורה באמרו להם: "אם יעמוד לנו לעולם הבא רק זכות שערך אחת ממעיל פרווה זה, זה כבר מספיק..."

מסירותו לרבים של רבי יונה לבל בל"ג בעומר במירון!

בימים קדמונים, היה החסיד רבי יונה לבל מנהל את 'בית התבשיל' במירון במשך כל השנה, וביותר ביום הגדול ל"ג בעומר שעמד כל היום ומחלק מאכל ומשקה לעולים לציון הקדוש. ובמירון של הימים ההם, שהה המקובל הנודע רבי אשר זעליג מרגליות, שיום זה - היה אצלו כביום הכיפורים ממש, מחצות הלילה עד אור הבוקר היה לומד את ה'אידרא רבא' כשהוא עוטה בגדי לבן, וזאת בנוסף לתפילותיו המעוררים. לאחר מכן התפלל עם ה'נץ', וממשיך בעבודת היום בריקודים נלהבים עד כי פנה יום.

והיה ליבו של רבי יונה נחמץ בקרבו, על שהוא עוסק כל היום בענייני מאכל ומשתה, ובטרדתו כי רבה - אין הוא יכול אפילו לשפוך את שיחו בציון התנא.

לקראת ערב, הרהיב עוז בנפשו. ניגש אל רבי אשר זעליג, ושפך מר ליבו בפניו, באמרו: אתם זוכים במלוא חופניים של 'ל"ג בעומר', ואילו אני משחיר את ידי כל היום, ועתה נותרו לי כעשר דקות לתפילת מנחה, ועוד עשר לומר מעט תהלים.

ענה לו המקובל: אכן לי יש ל"ג בעומר, אבל רוצה אני רוצה לעשות עמך עסק', 'לפטור אותך מתפילת המנחה אינני יכול, אבל במקום לומר תהלים משך עשר דקות, המשך נא בחלוקת האוכל והשתייה, ותמורת עבודתך בעשר דקות הללו אתן לך את כל הזכויות הגדולות של ה"ל"ג בעומר שלי..."

מן הסצנר התיאולוגי הקדומים | החזיק בידו את השוקלד

ילדים יקרים! נמצאים אנו בימי הספירה, ימים שמתו בהם תלמידי רבי עקיבא, על פי לא נהגו כבוד זה בזה. וכבר מובא בספרים הקדומים על כך - לא שהם פגעו חלילה אחד את השני, אלא לא מספיק כבודו אף את השני. לא היו מספיק רגישים לזולת - לחברים.

בהקשר לזה, נדאי לכם ילדים יקרים, להקשיב לספור, שפמנו נוכל ללמד מה זה רגישות לשני. הנה זה באחת מנסיעותיו של הצדיק רבי שמואל שפירא למירון, הביא עמו אהד מהנוסעים תפיסת שוקלד, ובעת הנסיעה חלק ממנה לנוסעים. רבי שמואל שלא חפץ ששוקלד לאכלו, חשש אולי יפגע ויגבלם זה איש שרוצה לתת לו שוקלד, - כשהוא לא יקבל זאת ממנו. או אולי אפילו הוא רק רגיש איזו שהיא אי נוחות, אם רבי שמואל לא יקח ממנו את השוקלד.

לקח איתה רבי שמואל מאיש זה את השוקלד, אף לא הכניסו לפיו, אלא החזיק אותו חשאי בידו עד תום הנסיעה, גם כשה נמש בידו, ולכלל את ידו לא עזבו כל משך הנסיעה הארוכה, הכל בכדי שחלילה לא יפגע איש זה שנתן לו את השוקלד... זהו; רגישות ואכפתיות לשני! ...!

המשך פניני הפרשה

בזה שמקבל האדם על עצמו עול "תשובה", מתקיים בו: "וקראתם דורו בארץ" שנהיה בן חורין מהעבירות שבידו. ובהמשך הפסוק: "ושבתם איש אל אחוזתו ואיש אל משפחתו תשובו" כי עיקר התשובה הוא להחזיר ולהשיב הדבר שמקום שניטל משם כמובא בזה"ק, ומבואר ב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה ל"ה), "תשובה היא בחינת זרקא, להחזיר את הדבר ממקום שאתנטילת מתמן - להחזירו לשורשו".

וכן יש להוסיף; שעל ידי התשובה חוזר לשורשו ונעשה כקטן שנולד, כמובא. וזהו: "אל משפחתו" - אל מקור מחצבתו.

"וכי תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך אל תונו איש את אחיו" (כ"ה ד)

כשמדברים עם חברו ביראת שמים, צריך להיות עיקר כוונתו להשפיע ולא בכדי להראות חכמתו וידיעתו, וכמובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (תו' לד) על הפסוק: 'ומקבלין דין מן דין' ששניהם יהיו שווים ולא יתגאה האחד על זולתו.

וכעין כך מובא בספר "פרי הארץ" (יג) וזה לשונו: "וכן כל אחד יכול להעלות את חברו, אבל אינו יכול להתעלות על ידו כי אם בהקטין עצמו לפניו".

ובה' יתפרש הפסוק: "וכי תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך" שמרמו על ענין הדיבור בין האחד לזולתו בתורה ויר"ש. דעיקר הקניין הוא בדיבור, התנאי לכך: "ולא תונו איש את אחיו" שיהיו דברים היוצאים מהלב, להשפיע לזולת בכנות ובאמת.

"שש שנים תזרע שדך... ובשנה השביעית שבת שבתון" (כ"ה ג)

לאחר הזריעה והחרישה - זוכה האדם לקבל את השפע מלמעלה - ה"שבת שבתון" - מקור הברכה והשפע. וכדבריהם (מד"ר שיר השירים ה): "פתחו לו פתח אחד של תשובה כחודו של מחט, ואני אפתח לכם כפתח פתחו של אולם".

זאת ועוד: לאחר שמוכך את עצמו בששת המידות - שש שנים, זוכה למידת ה'מלכות' - הספירה ה'שביעית', (השנה השביעית). שרומז על: 'אור חזון' (כמובא בזה"ק הרקיע אחרי כ"ג, ועוד). דהא המלכות - מקבלת ומשפיע יחדיו.

"והארץ לא תמכר לצמינות כי לי כל הארץ" (כ"ה כג)

'ארץ' מרמז על יסוד 'עפר', הטבעיים והכישורונות שהאדם נולד עמהם. שאף שנראים שמפריעים לעבודת ה', יש לדעת שדייקא בזאת העבודה רוצים מלמעלה. כי זאת הארץ, שעמו נולד - "לא תמכר לצמינות". ובסיומו של הפסוק: "כי לי כל הארץ" - שכל אלו הטבעיים שיש באדם ממני הם, וכך רצוני כך. כי הרי אין מעמידים לאדם קושי ונסון שאינו יכול לעמוד בכך. וכדברי חז"ל.

(ויעויין ב'ליקוטי הלכות שבת ז', באריכות על הפסוק: "לך לך מארצך וממולדתך", שנדמה לאדם שאינו יכול להיפרד מההרגלים שנולד עמם).

"וציויתי לכם את ברכתי לכם בשנה הששית ועשת את התבואה לשלש השנים" (כ"ה כא)

אפ"ל: "ששית" רומז על ספירת ה'ייסוד'. וידוע מספ"ק ובייחוד בדברי ה"זוה"ק שבזה כלול כל התורה כולה, ועיי"כ זוכים לאור התורה, (ויעויין ליקוטי"מ י"ט ועוד).

וזהו: "לשלש" בגימטריא: "שש מאות וששים" כנגד: תרי"ג מצוות דאורייתא, ז' מצוות דרבנן, ועוד מ' יום שבהם ניתנה תורה שעולה יחד במספר: "שש מאות וששים" - רמז שכל התורה תלויה במידת היסוד. ובהמשך הפסוק: "לשלש השנים": שלש שנים הם שלוש פעמים - י"ב חודשים לחודשי החמה (יומא ס"ח). שיחידיו הם ל"ו. כנגד תורה שבע"פ - ל"ו מסכתות שבש"ס. - בכוח שנה השישית - ספירת יסוד, ושפע אור התורה שבכתב ושבע"פ.

זוית ראיה

כבר אינו מובן מאליו... נתפלל שנזכה להגיע לציון חקי בל"ג בעומר ובישורב הדעת...

"כי אין לי שום בוח עתה אלא בפני לכה... שתרחמו עלי ותעשו את אשר אצוה לשוב באמת להשם יתברך... ולדבר כל זה ויותר מזה שם על ציון שלכם הקדוש... וה' הטוב ברחמיו ישמע תפלתכם ויעזר ויגן וישוע אותי ואת כל ישראל למענכם"

(מתוך תפילה לל"ג בעומר לכ"ה נתן מברסלב)